

RICK RIORDAN

PERCY JACKSON

HNEV TROJHLAVEJ BOHYNE

FRAGMENT

Percy Jackson 7

Hnev trojhlavej bohyne

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Rick Riordan

Percy Jackson 7 – Hnev trojhlavej bohyne – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

PERCY JACKSON

HNEV TROJHLAVEJ BOHYNE

PERCY JACKSON

HNEV TROJHLAVEJ BOHYNE

NAPÍŠAL RICK RIORDAN

FRAGMENT

Rick Riordan: *Percy Jackson and the Olympians: Wrath of the Triple Goddess*

Copyright © 2024 Rick Riordan

Permission for this edition was arranged through the Nancy Gallt Literary Agency.

Reprinted by permission of Disney • Hyperion Books.

All rights reserved.

Translation © Katarína Lalíková, 2026

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa. Vytlačovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5193-3

ISBN e-knihy 978-80-566-5201-5 (1. zverejnenie, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-5202-2 (1. zverejnenie, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-5200-8 (1. zverejnenie, 2026) (ePDF)

*Naším priateľom z 20th TV a Disney+
Nedokážeme si predstaviť lepšiu posádku
na plavbu po Mori oblúd.*

OBSAH

1. Nehoda v riaditeľni	11
2. Grover sa ťažko skofeínuje	23
3. Moja priateľka ma vezme na cintorín	31
4. Zdá sa, že mám lososovú príchuť	40
5. Zakázaná zmrzlina v laboratóriu	51
6. Surové kuracie mŕtvolky a kde ich nájsť	57
7. Skúšam psie lyžovanie	65
8. Hádaj, čo to je? Lasičí zadok	75
9. Apokalypsa vonia po jahodách	84
10. Nové šteňa? Níee!	93
11. Tyčinky so slzami navyše	103
12. Nalieváreň od starého priateľa	112
13. Dostanem odklad a medové cukríky	124
14. Objavujeme mŕtvych chlapíkov	133
15. Zlyhávam v psej diplomacii	141
16. Pekelné psy! Na disko	149
17. Grover sa zakorení	158
18. Cítim Malér™, novú vôňu pre mužov	170
19. Ajaj! Znovu som vás zabil	178
20. Stávame sa nebezpečne atraktívnymi	186
21. Grover chystá päťkopytovú recenziu	194
22. Annabeth chce hovoriť s vedúcimi	202
23. Narazíme na brloh diabolského parfumu	210
24. Zažijeme peknú, usporiadanú melu	219
25. Na náказu obludím dychom neexistuje liečba	225
26. Liečba možno existuje, ale nikomu sa nebude páčiť... ..	231

27. Napchávame sa zubnou pastou	241
28. Vymýšľam mizerný plán.....	248
29. Dostanem všetky cukríky.....	258
30. Namažeme sa pred bitkou.....	271
31. Objavujeme ďalších mŕtvych chlapíkov.....	279
32. Odovzdanie fakiel' vyjde skvele.....	286
33. Usporiadame staré dobré pálenie čarodejníc (ibaže tie čarodejnice sme my)	297
34. Bojujeme za Hekaté a tiež za mŕtve ryby.....	304
35. Zachránený vlastnou hlúposťou	312
36. Vynechávam oslavu.....	319
37. Hráť sa s fialovým ohňom	324
38. Neúmyselne rozpustím svoju výchovnú poradkyňu...	332
39. Dostanem svoj obľúbený dezert	338

NEHODA V RIADITEĽNI

Október. Najlepší mesiac roka.

Vzduch bol čerstvý a listy v Central Parku zlatli. Môj obľúbený pojazdný stánok na 86. ulici predával burrito s tekvicovou príchuťou.

A k tomu všetkému som mal ešte totálny POHOV od mýtického sveta. Žiadni bohovia mi neklopali na dvere a nedožadovali sa, aby som pre nich niečo zriadil. Žiadne obludy sa ma nepokúšali zamordovať.

Celé tri požehnané týždne som bol normálny štvrták na strednej. Ak ste polobožský syn Poseidóna, takýto normálny stav je príjemná zmena – aj keď to znamená domáce úlohy a víkendové doučovanie.

Možno si hovoríte: *Prečo by mocný poloboh v poslednom ročníku strednej školy potreboval takú banálnu pomoc, ako je víkendové doučovanie?*

Tak to ma asi ešte nepoznáte. Po prvé, som dyslektik a mám ADHD. Drobnosti ako čítanie a udržanie pozornosti sú pre mňa väčšia výzva, než povedzme vyskočiť z okna učebne a pustiť sa do boja s kancom chrliacim oheň.

Lenže vraždenie obludných ošípaných učiteľa napodiv neklasifikujú.

Navyše som premeškal celý predchádzajúci ročník pre záležitosť, ktorú tu nebudem rozoberať (Héra) a ktorú majú na svedomí istí otravní bohovia (Héra) z dôvodu kozmickej apokalypsy (Héra).

Preto teraz chodím do Alternatívnej strednej školy, jediného ústavu, kde boli ochotní pustiť ma k maturitným skúškam, aby som potom so svojou priateľkou mohol nastúpiť na vysokú. Kvôli nahradeniu všetkých kreditov, ktoré som nie vlastnou vinou (Héra) premeškal, som teraz musel navštevovať víkendové hodiny.

V sobotu som mával lekcie španielčiny za dva kredity s doktorom Hernandezom v Komunitnej akadémii a v nedeľu som prežíval online lekcie chémie. V pondelok ráno, keď som už mal všetkého plné zuby, som sa zakaždým s boľavou hlavou dopotácal do školy, snažil sa pretrpieť vyučovanie a postrážiť si, aby mi cez uši nevytiekol mozog z hlavy.

Tu a tam sa zo svojej kancelárie vynorila moja výchovná poradkyňa Eudora a ukázala mi zdvihnuté palce. „Počínaš si výborne!“

Ale väčšinou sa o mňa nestarala. Bola to nereidka v utajení a pracovala pre môjho otca. Myslím si, že bola zo mňa nervózna. Alebo sa neodvážila spýtať, ako to pokračuje s mojimi odporúčaniami na vysokú. Uskutočnil som výpravu pre Ganymeda a získal od neho odporúčací list, ale ak sa chcem dostať na Univerzitu Nový Rím, potrebujem odporúčania ešte od dvoch ďalších olympských bohov. A tí ich, samozrejme, nerozdávajú len tak.

Termín podania prihlášky sa blížil, ale všade naokolo bol pokoj.

Až *príliš* veľký pokoj. Vlastne taký pokoj, že na hodine angličtiny som zaspal a neuvedomil som si to, kým sa učiteľka nezastavila priamo nado mnou a neoslovila ma: „Percy?“

Strhol som sa a prebral. Ešte šťastie, že som automaticky nevytasil meč.

„Téma!“ vyhrkol som, pretože to bola odpoveď, ktorú som si v duchu pripravoval, kým som nezaspal. „Téma je slobodná vôľa verzus osud.“

Pani Forayová sa zamračila a spolužiaci sa začali ticho pochechtávať.

„V kancelárii je tvoja teta.“ Pani Forayová mi podala papierik. „Prišla ťa vyzdvihnúť.“

Takéto oznámenie malo prinajmenšom pár háčikov. Tak po prvé – vyzeral som ako hlupák, že ma vyzdvihuje rodinný príslušník, keď som úplne schopný cestovať sám metrom. Dokonca mám už aj vodičák, ale jazdiť po New Yorku je oveľa väčší des než väčšina mojich výprav.

Po druhé, ak zo školy odídem skôr, budem si to musieť opäť nahradiť a učiteľia z toho zrejme nebudú nadšení.

A po tretie, žiadnu tetu nemám. Aspoň nie z ľudskej strany rodiny...

Zamrmal som pani Forayovej ospravedlnenie, utrel si tvár, ktorú som si počas spánku zaslintal, a vybral som sa do kancelárie. Niečo mi našepkávalo, že téma

slobodná vôľa verzus osud ešte príde na rad. Zdalo sa, že celý môj život sa točí okolo nej.

Keď som prechádzal popri kancelárii výchovnej poradkyne, Eudora vykukla z dverí. Tvárila sa vyľakane.

„Zdravím,“ povedal som. „Viete niečo o...?“

„PSSST! Ja tu nie som!“ Zavrela dvere.

To bolo divné, dokonca aj na ňu. Napadlo mi, či nereidky nie sú niečo ako svište. Možno keď vystrčia hlavu z nory a zazrú vlastný tieň, začnú ďalších šesť týždňov hibernovať.

Keď som prišiel k riaditeľni, sekretárka, ktorá stála pri prijímacom pultíku, bola celá stuhnutá a civela do prázdna. Ukázala na dvere a zamumlala: „Čakajú.“

Sekretárka v tranze. To nemôže znamenať nič dobré.

Zaklopal som a dvere sa so zaškrípaním otvorili. Riaditeľka, doktorka Samuelsová sedela so skleným pohľadom bez pohnutia za svojím stolom. Vedľa nej stála žena v strednom veku v tmavých šatách bez rukávov. Okolo krku sa jej leskli diamanty a vlasy mala ako čiernu spleť, obalené svätožiarou zeleného ohňa.

Blčiace vlasy. To rozhodne nie je dobré znamenie.

„Á, výborne,“ zaradovala sa žena v čiernom. Pozrela sa na riaditeľku. „Teraz nás môžete nechať osamote.“

Doktorka Samuelsová sa zdvihla, pobrala sa preč a zavrela za sebou dvere. Nedivil by som sa, keby školských úradníkov začalo čoskoro štváť, že ich prácu preberajú mytologické bytosti. Najskôr sa mojou výchovnou poradkyňou stala Eudora, teraz sa táto žena v čiernom uhniesdi v riaditeľni. Možno nebude trvať

dlho a zistím, že učiteľa telocviku nahradil drak chrliaci oheň... Keď tak o tom uvažujem, ktovie, či by si tú zmenu niekto všimol.

Žena v čiernom sa uvelebila v riaditeľkinom kresle a položila si ruky na opierky, akoby si skúšala nový trón. Zrejme jej vyhovoval. Usúdil som, že lepšie bude ozvať sa, skôr než stihne nasadiť maniacký smiech alebo spustiť monológ o tom, že škola je teraz jej, celá len jej.

„Zdravím,“ vyhrkol som, výrečný ako vždy.

„Pokoje môžeš zostať stáť, Percy Jackson.“ Prstami opatrne prešla po popraskanej laminátovej doske stola. „Myslím si, že to nebude dlho trvať.“

Snažil som sa nemyslieť na všetky spôsoby, akými by ma mohla na mieste zabiť. „Prepáčte, vy ste...?“

Nechcel som, aby to vyznelo nezdvorilo. Bohom jednoducho občas nenapadne predstaviť sa a ja som začínal mať podozrenie, že táto dáma spadá do *božskej* kategórie Supermocnej a superotravnej bytosti.

Ónyxové oči sa jej zaleskli. Naklonila sa v kresle dopredu a preplietla si prsty. Vyzerala oveľa viac na riaditeľku než tá skutočná. „Môžeš mi hovoriť Nosiiteľka pochodne, Hviezdna chodkyňa, Nočná pútnička, Rušiteľka mŕtvych, dcéra Persesa a Asterie, Trojhlavá bohyňa!“

„Hmm-hmm,“ dostal som zo seba, pretože som stále netušil, s kým sa to rozprávam.

Asi si pomyslíte: *Percy, predsa sa už celé roky pohybuješ medzi gréckymi bohmi. Ako to, že ju nepoznáš?*

Problém je v tom, že nesmrteľní večne menia svoju podobu, gréckych bohov sú stovky a navyše neradi dávajú priame odpovede. Nikdy od nich nebudete počuť: *Čauko, ja som Zeus*. Vždy je to niečo ako *Hromovládca, Paranoidný patriarcha, Nebeský sukničár, Bleskozvodné pumpky, Kráľ luxusných prípravkov na bradu*.

Táto *Trojhlavá bohyňa* síce zapálila akúsi iskričku kdesi vzadu v mojej hlave, ale grécka mytológia je plná trojitých božstiev: Sudičky. Sivé sestry. Skupina *Destiny's Child*. Nemôžem mať prehľad o všetkých.

Čakal som, že bohyňa to nejako rozvinie. Zdalo sa mi to ako najbezpečnejšie, čo som mohol spraviť.

Zamračila sa. Možno ju rozladilo, že som pred ňou nepadol na kolená ani neponúkol zápalnú obeť.

„Som Hekaté,“ vyslovila hlasno a zreteľne. „Bohyňa mágie, križovatiek a nekromancie.“

Bolo mi, akoby sa mi jazyk v ústach rozsypal na prach. Nikdy som sa s Hekaté nestretol, ale jej prácu som poznal. Pamätal som si jej hity ako: „Pri bitke o Manhattan som sa pridala ku Kronovi (ale potom som si to rozmyslela).“ A: „Pomohla som tvojej kamarátke Hazel bojovať s Gigantom (ale až potom, keď som zistila, že Giganti prehrávajú).“ Odjakživa mi pripadala ako tímový hráč – len čo bolo jasné, ktorý tím zvíťazí.

„Pravdaže,“ prikývol som. „Vládkyňa Hekaté.“

Vyzeralo to, že ju neteší, že sa pred ňou ešte vždy neplazím. No s tým sa bude musieť zmieriť. Na plazenie rozhodne nie som.

„Som si istá, že si si užil pár pokojných týždňov,“ nadhodila. „Nechali ťa ostatní bohovia na pokoji, ako som to od nich chcela?“

„Ja... počkať. *Ako ste to od nich chceli?*“

Mávla rukou, akoby rozháňala dym. „Povedala som im, nech dajú od teba ruky preč. Nemohla som riskovať, že si ublížiš alebo sa dáš zabiť, skôr než podnikneš výpravu *pre mňa!*“

Nechty sa mi zaryli hlboko do dlaní.

Vybavilo sa mi niečo, čo mi kedysi povedala Annabeth, moja priateľka: *Vždy počítaj v duchu do päť, kým božskej bytosti niečo nahnevane odsečneš.* Teoreticky by to malo znížiť riziko, že skončím ako tlejúca kôpka uhlia.

Podarilo sa mi počítať do dva. „Boli aj ďalší bohovia, ktorí ma chceli poslať na výpravu?“

„No isteže. Niekoľkí.“

„A vy ste im povedali...“

„Že nie si voľný. Potrebovala som ťa mať tento týždeň zdravého!“

Myslou mi prebehlo pár šťavnatých starogréckych nadávok.

Chýbajú mi ešte dva odporúčacie listy. Zrejme som ich v tomto čase mohol už mať oba, keby mi to Hekaté nepokazila.

Tentoraz som počítal do tri, kým som odpovedal. Zlepšujem sa. „A tie ďalšie výpravy, tie...?“

„Tie nestáli za tvoj čas!“ vyhlásila. „Zohnať škatuľu cupcakov pre Afroditu? Deň na vodných lyžiach s Hermesom? Až príliš ľahké!“

Vodné lyže a cupcaky. Zaumienil som si, že sa nebudem hnevať, pretože ak Hekaté dokázala udržať odo mňa bokom všetkých ostatných bohov, potom je nielen desivá, ale NESKUTOČNE desivá.

„A tá *vaša* výprava... tá stojí za môj čas?“

„Rozhodne! Tvojou úlohou bude...“

„Počkať.“ Kdesi vzadu v hlave sa mi rozblikalo červené svetielko... nejaké varovanie. Spomienka? Niečo, čo mi povedala Eudora. Áno, už viem...

„Moja výchovná poradkyňa mi vravela, že si musím vyžiadať dvojité kredit, kým výpravu prijmem,“ povedal som. „A ak počas výpravy budem musieť vykonať nejakú láskavosť aj pre iných bohov, rovno by mi aj oni mohli napísať odporúčací list.“

Hekaté veľkomyselne rozhodila ruky. „To nie je žiadny problém!“

„Výborne.“

„V tom, čo po tebe chcem, nebudú zapletení žiadni iní bohovia, takže na tom aj tak nezáleží!“

Rozžiarila sa, zrejme čakala, že jej za to budem ďakovať.

„O akú výpravu ide?“ zahundral som.

„Stráženie domácich maznáčikov.“

„Čo prosím?“

„Stráženie domácich maznáčikov! Od dnešného súmraku až do piatkového večera zostaneš v mojom dome a postaráš sa mi o zvieratká. Ako vieš, toto obdobie je pre mňa významnou časťou roka.“

„Pretože... Jasný, piatok. Halloween.“

Dávalo zmysel, že bohyňa strašidelných záležitostí má tento dátum zakrúžkovaný v kalendári. Jediný problém bol v tom, že s kamarátmi sme už na piatok mali plány.

„Bohužiaľ,“ povzdychla si Hekaté. „Moje sväté dni kedysi bývali na konci *každého* mesiaca. Putovala som po svete a zbierala dary, ktoré mi uctievači nechávali na prahu dverí. Niekoľko posledných sto-ročí je to bieda, ale na konci októbra si ľudia na mňa ešte spomenú! Takže musím cestovať po svete a ukazovať sa. Zatiaľ čo budem preč, postrážiš mi pekelného psa a tchora.“

V tom vyhlásení bolo pomerne veľa nejasností, ktoré bolo treba rozobrať. Zásadný poznatok pre mňa bol, že Hekaté chodí koledovať. Zrejme je presvedčená, že Halloween bol vymyslený pre ňu.

Na jednej strane to bola ukážka klasického božského narcizmu. Na druhej strane, kto som ja, aby som upieral bohyni vyžobrané maškrty?

„Takže tí maznáčikovia...“ začal som. „O pekelných psoch mám isté vedomosti, ale tchory... žerú nejaké špeciálne tchorie krmivo? Mal by som o nich vedieť niečo konkrétne?“

Hekaté sa zasmiala. „Mal by si vedieť veľa, ale to si preberieme neskôr.“

Vytiahla čiernu vizitku a posunula ju po stole ku mne. Červenými písmenami, lesklými ako čerstvá krv, tam bola napísaná adresa: FARA, GRAMERCY PARK WEST.

„Príď za súmraku,“ nariadila mi. „Preberiem s tebou pravidlá, ako mojich miláčikov udržať zdravých a spokojných.“

„Za súmraku... dnes večer?“

Zamračila sa. „Si nahluchlý? Áno. Dnes večer. Môžeš si so sebou zobrať svojich priateľov... Annu a Groverbetha.“

Skoro to trafila, pomyslel som si.

„Dobre, urobím to,“ súhlasil som, pretože čo iné mi zostávalo? Zrejme to neznalo veľmi nadšene.

Hekaté sa zdvihla od stola. „Percy Jackson, ponúkam ti šancu získať odporúčací list odo mňa, významnej bohyně, Nositeľky pochodne...“

„Hviezdnej chodkyne, hej, rozumiem. Akurát si musím presunúť pár vecí v rozvrhu.“

Hekaté zdvihla ruky. Zo záhybov šiat sa jej rozliala temnota a naplnila kanceláriu atramentovou hmlou. „Bude to ľahká úloha, Percy Jackson. Ak uspeješ, získaš si moju vďačnosť. Ale ak ma sklameš...“

Telo sa jej zamihotalo a napučalo. Zrazu som sa pozeral na tri rôzne bohyně, ktoré boli spojené v jednom mieste trupu ako tri drahokamy na jednom prsteni. Vľavo bolo dievča s mliečnobielou pletou a platinovými vlasmi. Premeriavalo si ma tvrdým pohľadom, ktorý hovoril: *Zaťahaj ma za vrkoče, ak si trúfneš*. Uprostred stála Hekaté, s ktorou som sa doteraz rozprával – žena stredného veku s tou najnevrljšou materskou tvárou, akú som videl od svojho posledného brunchu u Héry. Napravo bola zoschnutá starena so

sivými vlasmi a s kyslým výrazom. Musím priznať, že som nevedel, ktorá tvár ma najviac desí.

„Som dievča,“ povedala Hekaté zborom troch hlasov. „Som matka. Som babka. Som všetky fázy života ženy – všetka jej sila – a nestrpím, aby mi vzdoroval nejaký muž.“

Zachvel som sa a nohy sa mi roztriasli.

Lenže ona ešte neskončila. Znova sa premenila. Z troch tvárí sa stali zvieracie hlavy. Naľavo nahnevane zaerdžal kôň palomino, uprostred vrčala levica s odhalenými tesákmi a napravo prskal a slintal pes s planúcimi očami.

„Som kôň, ktorý behá rýchlo a nebojácne,“ vyhlásila tými istými hlasmi. „Som lev, ktorý sa nenápadne a tajne zakráda. Som pes, ktorý stojí na stráží, oddaný a zúrivy. Som bohyňa križovatiek, kde sa pretínajú všetky možnosti. Zhltneť tých, ktorí predomnou zaváhajú.“

Po tele sa mi šíril nepríjemný pocit horúčavy a vlhka. Akoby sa mi rozpúšťali vnútornosti a stekali do nohavíc.

Konečne sa temnota v miestnosti rozplynula. Zase tu stála Hekaté v jedinom vydaní a rovnaká ako na začiatku.

Venovala mi strnulý úsmev, asi videla, že jej varovanie zaúčinkovalo.

„Takže sa uvidíme dnes večer,“ pripomenula mi. „Čau.“

Zmizla v explózii zeleného ohňa a nezostalo po nej nič, len smrad spálenej zvieracej srsti.

Hľadel som na zarámovaný diplom doktorky Samuelsovej, ktorý visel na stene.

Keď sa mi zdalo, že ma nohy už zase unesú, vypo-
tácal som sa z riaditeľne. Musel som nejako dokon-
čiť školský deň. Musel som kontaktovať Annabeth
a Grovera. Ale úplne najskôr zo všetkého som musel
zájsť k svojej skrinke s vecami na telocvik a prezliecť
si spodky.

GROVER SA ŤAŽKO SKOFEÍNUJE

„Vieš, čo je vtipné?“ spýtal sa Grover. „Banalitám sa hovorí *trivia* podľa rímskeho mena Hekaté – Trivia! *Tri cesty*.“

„Možno je to tak,“ poznamenal som, „ale nie je to vtipné.“

„No tak! Máš výpravu. To je super správa!“

Grover poskakoval a krepčil vedľa mňa na chodníku. V chladnom októbrovom počasí býva vždy plný energie. Len čo som sa mu zmienil o stretnutí s Hekaté, nadchol sa ešte viac.

Dnes si svoj chlpatý zadok nasúkal do kapsáčových nohavíc. Kozie kopytá mal dosť lajdácky schované v upravených oranžových crosoch (aby bol nenápadný?) a zo strapatých vlasov mu trčali rohy. Na modrej mikine s kapucňou mal nápis: HUMAN.

Nikdy som nepochopil pravidlá satyrov na splynutie so svetom smrteľníkov. Obvykle sa pokúšali maskovať za ľudí, ale bolo dosť jasné, že sa predovšetkým spoliehajú na hmlu, závoj, ktorý smrteľníkom mátie zrak. Prečo sa obťažoval s crocsami a mikinou HUMAN, pre mňa zostávalo záhadou. Možno mu šlo o to, aby ľuďom z neho explodoval mozog.

„Máš proste vrtuľu z tých domácich maznáčikov,“ došlo mi.

Capko sa uškrnul od ucha k uchu, takže vyzeral, akoby si umelou inteligenciou nechal vygenerovať zuby navyše. „Ak je ten pekelný pes niečo ako Pani O’Learyová, tak si ho zamilujem!“

„Na to by som teda nestavil.“

„A tchory...“ Grover sa odmlčal. „Vlastne neviem, či som niekedy nejakého stretol, ale veľmi rád sa s ním skamarátim. Ideme!“

Rozbehol sa po Lexington Avenue.

Zišli sme sa pri stanici metra na 103. ulici – na našom obvyklom mieste zrazov po škole. Práve sme mierili za mamou do jej obľúbenej kaviarne, kde sa pokúšala dopísať svoju najnovšiu knihu. Normálne by som ju pri písaní nerušil, ale vravel som si, že jej čo najskôr musím povedať o tej výprave pre Hekaté, pretože so strážením zveri sme mali začať už dnes večer. Grover sa s ňou vždy rád stretne a tiež miluje sladkosti z tej kaviarne. Bol to po všetkých stránkach výhodný plán.

New York je divný v tom najlepšom slova zmysle. Prechádzate po ulici okolo bánk a lekární a obchodov s mobilnými telefónmi a máte pocit, že ste v nejakom bežnom meste úplne kdekoľvek. A potom zahnete doľava a zrazu sa ocitnete v bočnej ulici, kde stojí starý palác prestavaný na dom s bohémskymi bytmi, na okolitých stromoch po celý rok svietia girlandy svetielok a výklady sú zmesou holistických pracovní, tarotových salónov, kryokomôr a kaviarní.

A najlepšia kaviareň zo všetkých je U prasknutej kanvice.

Nič proti ľuďom, ktorí vysedávajú v Starbuckse a spisujú divadelné hry alebo čo. Avšak ak vážne chcete inšpiráciu, nájdite si nejaký miestny, jedinečný podnik, ako napríklad ten U prasknutej kanvice.

Všetky girlandy svetielok sa ťahali z verandy pred kaviarňou až na ulicu, akoby to bol stred slávnostnej elektrickej pavučiny, ktorú sa nikto neobťažuje zmiest a ktorá sa časom rozliezla do širokého okolia.

Zišli sme po schodoch na úroveň záhrady, prešli dverami s koráľkovým závesom a vstúpili do útulného bludiska výklenkov a salónikov. Hrala tam tichá hudba ako z iného sveta – asi keltská harfa? Zo stropu viseli bábky víl kmotričiek. Na všetkých možných parapetoch, kam svietilo slnko, driemali mačky, čo môže a nemusí byť proti mestským hygienickým predpisom, ale ja som to nemienil nikomu žalovať. Po celej kaviarni sa tiahli police napchaté – hádajte čím – prasknutými čajovými kanvicami. Niektoré boli zlaté a porcelánové, niektoré medené, iné keramické v dúhových farbách. Z mnohých vykúkali plyšové zvieratká.

Za pultom varil kávu fúzatý chlapík v ružovej baletnej sukienke a vitrína pretekala mafinmi, sušienkami, koláčmi a tortami.

Dokázal by som tu *ja* napísať nejaký román? Ani náhodou. Okrem toho, že by som nebol schopný napísať román nikde, toto prostredie by ma veľmi rozptyľovalo.

Zrejme dôkaz, že som svoju hyperaktivitu zdedil po otcovi. Mama tu však pracovala veľmi rada. Bolo to len pár blokov od nášho bytu, a ako sa jej blížil dátum pôrodu, cítila, že ju tlačí termín odovzdania druhého rukopisu. Boli to preteky medzi knihou a dieťaťom a bábatko vyhrávalo.

S Groverom sme si od balebáka za pultom objednali nápoje a niečo pod zub. Potom sme vzadu našli mamu.

Sedela pri svojom obvyklom stole. Oknom vo svetlíku naň zošikma dopadalo slnko, zahrievalo veľkú čiernu mačku na parapete a odrážalo sa od desiatok krištáľových príveskov, ktoré mi na môj vkus až veľmi pripomínali bohyňu dúhy Iris.

Mama mala vlasy stiahnuté do uzla, aby jej pri písaní nepadali do tváre. Nakláňala sa dopredu a tvár jej žiarila vo svetle notebooku, akoby sa chcela ponoriť do sveta, ktorý tvorila. Mala na sebe elasticnú tmavú sukňu, ktorá jej obopínala tehotné brucho, a tričko vypožičané od môjho nevlastného otca – čierne s obrázkom chlapíka hrajúceho na kontrabase a s nápisom: CHARLES MINGUS.

Vedľa seba mala pariacu sa kanvicu čaju, pravdepodobne bylinkového s citrónom, ktorý začala piť namiesto kávy od tej doby, čo otehotnela. Málokedy tu jedávala – zvykla piecť doma, takže to asi nepovažovala za potrebné –, ale personál kaviarne ju aj tak miloval. Nikto sa nikdy nestážoval, i keď často na celé popoludnie zabrala stôl.

Bál som sa, že bude našťvaná, keď nás uvidí, pretože sme jej, technicky vzaté, narušili pracovný deň, ale naopak, s úľavou sa usmiala.

„Chlapci!“ privítala nás.

„Ospravedlňujeme sa, že vás takto prepadáme,“ ozval sa Grover.

„Kdeže!“ Potľapkala sedadlo stoličky vedľa seba. „Zachráňte ma pred týmto dialógom, prosím. Mám dojem, že sa ma pokúša zabiť.“

Grover vklzol na lavicu vedľa nej a ja som sa posadil na stoličku naproti. Vždy si dávam pozor, aby som mame nepozeral na monitor, keď píše, pretože: po a) viem, že je z toho nervózna, po b) písmenká mi tancujú pred očami a dvíha sa mi z toho žalúdok a po c) musím stále myslieť na to, či nestvorí nejakú postavu podľa mňa. Možno to znie namyslene, ale z predstavy, že niekto o mne píše knihu, som úplne vedľa.

„Takže čo sa deje?“ opýtala sa. „Nová výprava?“

„Ako keby si ma nepoznala.“

Zasmiala sa. „Všetko mi o tom povedz!“

Určite si robila starosti. Za posledných sedemnásť rokov som jej spôsobil poriadny náklad stresu, ale naučila sa hovoriť o tom s ľahkým tónom a podporovať ma. Medzi nami, netuším, ako to dokáže. Jediné, čo je horšie, ako byť polobohom, je byť mamou poloboha.

Vykreslil som jej svoju božskú návštevu riaditeľne. Vynechal som iba pár významných detailov, ako napríklad to hrozné trojhlavé predstavenie Hekaté a svoju výmenu bielizne. Práve som dohovoril, keď nám

pán balebák priniesol objednávku: veľké čučoriedkové smoothie pre mňa, dvojité latéčko a jahodový mafin pre Grovera.

Po očku som sa naňho pozrel. Sú dve veci, ktoré u môjho kamoša satyra dokážu vyvolať záchvat hyperaktívnej nepríčetnosti. Jednou z nich je káva. Druhou je čokoľvek s jahodovou príchuťou.

„To zvládnem,“ uistil ma, keď videl, že sa mi to nepozdáva. „Zájdem sa potom prebehnúť do parku a naberiem nejaké zásoby na večer. Ja tú extra energiu spálím!“

Uvažoval som, aké zásoby by asi tak mohol nabráť v Central Parku. Predstavil som si ho, ako sa ukáže v Hekatinom dome s košíkom plným veveričiek.

„A to miesto, tá fara,“ ozvala sa mama, „to je kde?“

Vytiahol som krvavú navštívenku a podal jej ju.

Prečítala si adresu a úsmev jej zmizol z tváre. „Ajaj.“

„Ajaj?“ zopakoval som.

Zadávala sa na mačku spiacu v okne, akoby mohla mať pre ňu nejakú radu. „Ale nič. Už dlho som na tej ulici nebola. Povedala som ti niekedy...?“ Zaváhala, rozmýšľala, či mi to má povedať, alebo nie. „Nie. To nevedí. Slúb mi, že budeš opatrný.“

To nevedí a Bud' opatrný nie sú vety, ktoré by k sebe úplne pasovali, zvlášť keď ich hovorí mama. A tú *ulicu* vyslovila tak, akoby som ja povedal *Tartar*. Netušil som, či mi niečo tají, pretože je to zlá spomienka, alebo pretože je so mnou Grover, alebo oboje.

S Groverom si nemusela robiť starosti. Ten bol plne zamestnaný mafinom a kávou. Hneď ako prejde do

žravého módu, hrozí jediné nebezpečenstvo, a to, že zhltnie aj všetko ostatné na stole vrátane čajovej kanvice, môjho smoothie a maminho notebooku.

„Ja som vždy opatrný,“ ubezpečil som ju. „Aspoň sa *snažím* byť.“

Čakal som, či povie ešte niečo ďalšie. Keďže mlčala, zapísal som si za uši, že sa jej na to spýtam neskôr. So mnou a s ňou je to tak, že sa nikdy nesnaží tlačiť na mňa, aby som jej niečo povedal, keď na to nie som pripravený. Pokúšam sa jej to oplácať.

Grover medzitým vyzobal posledné omrvinky maminu. Skoro som cítil, ako vibruje energiou.

„Mali by sme ísť!“ vykrikol. „Máme hromadu práce! Ja musím behať po parku a ty sa musíš zbaliť na večer! Stretieme sa pri západe slnka, áno?“

Prikývol som, stále som sa však sústredil na mamu.

„Mám počkať doma, kým sa nevrátiš?“ spýtal som sa jej. Pomyslel som si, že by som sa mohol s ňou a Paulom navečerať a dať jej ďalšiu šancu povedať mi, prečo jej Gramercy Park West robí také starosti.

„Nie, to nie je nutné.“ Podarilo sa jej zrekonštruovať starostlivý úsmev. „V každom prípade by to pre teba mal byť nezabudnuteľný halloweensky zážitok. Hekaté je bohyňou duchov, však?“

„A mágie!“ dodal Grover. „A noci! A manipulácie s hmlou!“

Zamračil som sa. Hekaté mi predložila celý svoj životopis, zatiaľ čo ma desila plameňmi a zvieracími hlavami, ale tú manipuláciu s hmlou vynechala.

Zaujímaloby ma prečo. Keď som teraz o tom uvažoval, vybavil som si, že moja kamarátka Hazel kedysi hovorila niečo podobné... ako ju tá bohyňa nútila, aby sa to naučila.

Mama sa natiahla cez stôl a stisla mi ruku. „Mala by som ešte trochu písať. Ozvi sa, keď to pôjde. A nezabudni si vziať kefku na zuby, dobre?“

Mali sme stráviť halloweensky týždeň v dome strašnej bohyne, a mama si robí starosti s dentálnou hygienou. Nuž, zrejme sa snaží zamerať na veci, s ktorými mi môže pomôcť.

„Nezabudnem,“ ubezpečil som ju. „A... veľa šťastia s písaním.“

Uvedomil som si, že čučoriedkové smoothie som skoro ani neochutnal. Vzal som si ho so sebou. Grover poskakoval vedľa mňa a drmolil niečo o svojich stratégiách, ako sa spriatelíť s božskými domácimi miláčikmi.

Naposledy som sa obzrel za mamou. Sústredene sa mračila na monitor, ale pochyboval som, že dnes popoludní ešte niečo napíše. Namiesto toho si bude googliť Hekaté. Uvažoval som, čo ju na Gramercy Parku tak rozhodilo.

Mal som pocit, že čoskoro to sám zistím...

MOJA PRIATEĽKA MA VEZME NA CINTORÍN

Doma som schmatol svoj polobožský batoh na cesty (vrátane zubnej kefky) a vydal sa do centra nájsť Annabeth.

Škola dizajnu v New York City je súkromná internátna inštitúcia, ktorá leží neďaleko štvrte pomenovanej po Gramercy Parku. Hovoril som si, že jednoduchšie bude vyhládať Annabeth osobne, ako jej poslať správu cez Iris. Polobohovia nemôžu používať mobilné telefóny (navádzací maják pre obludy, okamžitá smrť atď.), takže správy posielané prostredníctvom bohyně Iris sú dobrá náhrada, ale žiada si to trochu plánovania. Nechceš sa kamarátovi zjaviť ako trblietavá dúhová vidina a začať sa rozprávať, keď má okolo seba bandu smrteľných zízáčov. (Môže to vyvolať vedľajšie účinky ako záchvaty paniky, masovú hystériu a chybné psychologické diagnózy. Spýtaj sa svojho lekára, či je vysielanie prostredníctvom Iris pre teba vhodné.)

Annabethina škola zaberá zhluk mestských domov a kancelárskych budov kúsok od ulice Bowery. Keby

pred ňou nevisela vlajka, človek by si ani nepomyslel, že je to škola. Nevyznan som sa v celom areáli, ale vedel som o troch miestach, kde môžem na Annabeth naraziť: v jej izbe v internáte, v knižnici alebo v Čiernom mravcovi, mexickej reštaurácii hneď za rohom. Odhadol som, že popoludní pravdepodobne ešte študuje, a zamieril som do knižnice.

Technicky vzaté by ma nemali pustiť dovnútra. Knižnica má slúžiť iba študentom, ale Florence z ochranky ma pozná a má ma rada, takže sa len usmiala a kývla mi, keď som prechádzal okolo nej.

Vidíte? Viem byť milý, keď práve nerobím chaos. A sem-tam aj *napriek* tomu, že chaos robím.

Tento mesiac bolo na výstavke študentských prác „recyklované oblečenie“ – kopa večerných šiat a smokínov vyrobených z plastových vriec, obalov od sladkostí, novinového papiera a zo zlisovaných hliníkových plechoviek. Nerozumiem tomu, ale asi je to tým, že neštudujem na škole dizajnu.

Vyšiel som na tretie poschodie, kde Annabeth táborila na svojom obvyklom mieste – na pohodlnom malom gauči v sekcii architektúry – so spolužiakmi Davom a Hanou, ktorí sa práve ticho smiali niečomu, čo povedala. Mala na sebe voľnú mikinu UC Berkeley, roztrhané rifle a nové martensky. Vlasy si zaplietla do francúzskych vrkočov, končeky sa jej krútili na pleciach ako pazúry dravca, a oči sa jej veselo leskli.

Neviem, či ste niekedy zažili niečo podobné – keď z diaľky vidíte niekoho, koho poznáte, a na malú

chvíľočku ho nespoznáte. Mozog si povie: *Pánabeka, ten človek je fakt sympatický*. Potom vám docvakne, že je to niekto, koho roky poznáte – že je to vaša priateľka –, a celé telo sa vám rozochveje od šťastia.

Jasné, možno v tom bola aj úzkosť, pretože tam sedela a smiala sa s inými ľuďmi a ja som bol mimo. Nepovedal by som však, že to bola žiarlivosť. Skôr nervózna motivácia. Annabeth je od prírody priateľská a každý chce byť v jej spoločnosti a vyslúžiť si jej uznanie. Odjakživa sa jej darilo, či už som pri tom bol, alebo nie. Preto som taký odhodlaný dorobiť strednú školu a dostať sa na vysokú spolu s ňou, aj keď to znamená podstupovať mučenie v podobe študovania a čítania.

Ojha, má takú moc nad tým, ako uvažujem... až ma to desí. Ako Poseidónov syn viem iba nechať vybuchovať chrliče vody a dohovárať sa s mrožmi.

„Čauko!“ pozdravil som všetkých.

Dave mi urobil miesto na pohovke. „Čo nové, Percy?“

Hana sa na mňa nasilu usmiala. Myslím si, že ma nemá veľmi v láske, možno preto, že si nie je istá, či som pre Annabeth dosť dobrý... No, v tom má celkom pravdu, ale ja som sa k nej vždy snažil správať pekne.

Annabeth ma chytila za ruku. „Práve sme hovorili o našej novej úlohe – prestavbe múzea.“

„Super.“ Snažil som sa nezachvieť. S Metropolitným múzeom umenia mám dosť zlé skúsenosti, a tým *dosť zlé* chcem povedať, že ma tam skoro zamordovala

moja učiteľka matiky zo šiestej triedy, keď sa ukázalo, že v skutočnosti je to erínya.

„Išiel by som naplno do postmodernity,“ začal rozprávať Dave. „Poriadne otvoriť celý priestor, zbaviť sa tých klasických stĺpov a podobne. Strašne to tam smrdí minulým storočím.“

„Ja by som to pojala avantgardne,“ mienila Hana. „Všade escherovské schodiská. Vieš, o čom hovorím?“

Tú otázku nasmerovala na mňa ako provokáciu. Nemal som tušenia, čo to melie, a tak som iba prikývol.

„Čo by si urobil ty, Percy?“ spýtal sa Dave.

Prepadla ma panika. Podarilo sa mi udržať sa a nevyhľknúť, že je to otázka slobodnej vôle verzus osudu. Jediná prestavba múzea, aká mi napadla, bolo dostať zabezpečené miestnosti a všade rozmiestniť automaty na meče, aby mladí polobohovia mali väčšiu šancu prežiť útoky oblúd. Ale o tom som sa s Hanou a Davom nemohol baviť.

„Nemám ani potuchy,“ priznal som. „Návrhárstvo prenechám odborníkom.“ Obrátil som sa k Annabeth. „Čo si vymyslela ty?“

Dave a Hana sa začali pochechtávať.

„Práve som im to opisovala,“ odpovedala Annabeth. „Sklo a marshmallowy.“

„Čože?“

„Sklo a marshmallowy.“

„Geniálne,“ pochválil to Dave.

„Strelené,“ mienila Hana.

„Ja to nechápem,“ priznal som.

Knihovník, ktorý bol k nám najbližšie, sa na nás pozrel a zdvihol obočie. Nebolo to vyložené pssst, ale nemalo to k tomu ďaleko.

Annabeth pokračovala tichšie: „Vieš predsa, že v Met sú tisíce umeleckých diel len tak v skladoch. Plánujem trikrát rozšíriť výstavné priestory – prestavať celú budovu ako obriu špirálu so sklenenými podlahami a stenami okolo ústredného átria. Umelecké predmety by boli chránené sklom a vďaka prieľadným panelom by si si ich mohol prezerať zozadu, spredu, zhora i zdola. Pripadal by si si, akoby si plával v trojrozmernom oblaku umenia.“

„A tie marshmallowy?“ spýtal som sa, pretože prirodzene ma ťahá k tomu, čo sa dá zjesť.

„Veľké, mäkké, biele vankúše. Po celom múzeu. Už žiadne nepohodlné lavice. Keď prídu deti, môžu si lofnúť, kam sa im bude chcieť, leňošiť a vychutnávať si umenie.“

„Alebo si schrupnúť,“ navrhol som.

„To tiež!“ uznala. „Je to verejný priestor. Prečo si nezdriemnuť pri soche Atény alebo pri autoportréte Fridy Kahlo?“

„Pohodlné marshmallowy v sklenenom chráme,“ prikývol som. „Áno, som za.“

Stisla mi ruku. „Takže, čo sa deje?“

„No, len... dostal som takú nečakanú úlohu. Napadlo mi, že by si mi s tým mohla pomôcť.“

Annabeth zvažovala. Vedela presne, o čom hovorím, hoci Dave a Hana nemali o ničom tušenia.

„Nemôže ti robiť *všetky* domáce úlohy, človeče,“ zavrtela hlavou Hana.

„Hej, musí si robiť tie svoje,“ pridala sa Dave.

„Choďte do hája,“ obula sa do nich Annabeth, ale usmiala sa. „Fajn, Jackson, dám ti pár minút. Tak poďme.“ Vytiahla ma na nohy a odvieďla z knižnice. Dave a Hana si za našimi chrbtami niečo šepkali, asi sa divili, čo na mne Annabeth vidí, keď som taký totálne beznádejný prípad, čo sa týka architektonického dizajnu.

Došli sme na Annabethino obľúbené miesto na premýšľanie – lavičku pod javorom na blízkom cintoríne. Raz mi povedala, že je tam pochovaný nejaký známy architekt. Peter Stuyvesant? Áno, to je on. Pomenovali po ňom asi tak polovicu všetkého v okolí, takže na prácu so sklom a s marshmallowmi musel byť expert.

Annabeth tvrdila, že ju toto miesto inšpiruje, čo mi vyhovovalo. Sedeli sme a pozorovali premávku, ako sa šinie po Druhej Avenue, vychutnávali si dokonalé počasie – chladné a slnečné, také, aké by ste si najradšej naflaškovali, schovali a otvorili uprostred augusta, keď sa Manhattan premení na močiar.

„Takže...“ Annabeth sa obrátila ku mne. „Čo je to za výpravu?“

Opísal som jej svoje stretnutie s Hekaté.

Počúvala tak sústredene, ako väčšina ľudí počúva iba svoje obľúbené pesničky – akoby si chcela vryť do pamäti každé slovo, rozobrať význam každej vety aj to, aký má z nich pocit. Ona je rodená riešiteľka

problémov. Keď som ju uviedol do obrazu, čakal som, že sa zamračí a začne si to v duchu prepočítavať, prehrávať si scenáre všetkého, čo by sa počas školského týždňa, keď budeme robiť opatrovateľov Hekatiným domácim miláčikom, mohlo pokaziť. Namiesto toho sa rozosmiala.

„To je paráda!“ Vtísla mi pusu na tvár, akoby som jej dal darček.

„Fakt?“ zarazil som sa. „A čo z toho? Staráť sa o diabolskú zver? Alebo že budeme spálení na popol, keď zlyháme?“

Moje starosti odbila mávnutím ruky. „My nezlyháme. Pozri, keď som prinútila Cerbera aportovať, zvládnem aj ďalšieho pekelného psa a tchora.“

Poriadne ma myklo. Hádesov trojhlavý strážny pes ma stále straší v snoch. Niekedy sa prebudím a cítim na tvári jeho sírový dych, kým mi dôjde, že si len potrebujem vyčistiť zuby. Pre Annabeth však stretnutie s Cerberom bolo tou najlepšou časťou našej prvej výpravy do podsvetia. Jasné, to ešte o ničom nevypovedá.

„Okrem toho,“ celá žiarila, „to znamená, že máme miesto na našu oslavu!“

„Nechceš predsa... Počkať, to myslíš fakt vážne?“

Nevyzerala, že by si zo mňa utahovala. Pred pár týždňami sa mi zverila, že vždy chcela navrhnuť strašidelný dom. Vyrastala v Táboře polokrvných, takže nikdy nezažila žiadnu typickú halloweensku zábavu ako koledovanie, strašidelné filmy alebo žúrky v kostýmoch. Snívala o tom, že zorganizuje hororový

zážitok pre všetkých kamarátov. Mne sa to zdalo dosť uletené, desivých zážitkov sme mali dosť po celý rok, nemuseli sme si ich ešte aj organizovať.

No keďže toto bol náš posledný rok pred výškou, Annabeth si zaumienila, že to urobí. Jediný problém bol v tom, že bývala na internáte a ja v malom byte. Ani v tábore sme nemohli mať strašidelný dom, riaditeľ, pán D. by nám to nedovolil. Ťažko povedať prečo – možno preto, že keď sa nemôže baviť on, nebude sa baviť nikto. A jeho predstava zábavy bola premeniť nás všetkých na amazonské riečne delfíny. Nechcel som ho provokovať.

Bez veľkého nadšenia sme teda naplánovali našu halloweensku žúrku na nadchádzajúci piatok v Central Parku, ale ideálne to nebolo. Annabeth tam nemohla vybudovať žiadny dom hrôzy, dokonca aj rozvešanie dekorácií po stromoch znamenalo riziko – dalo sa čakať, že nás stadiaľ polícia vyženie. Navyše pobeť po parku v kostýmoch by dosť pripomínalo tých šialencov, čo sa prezliekajú za svoje obľúbené postavy a prehrávajú si ich role.

„Ty to *fakt* myslíš vážne,“ došlo mi. „Chceš ten večierok usporiadať v Hekatinom dome?“

„Nuž, ona tam predsa nebude,“ zdôraznila. „Musíme jednoducho len zistiť, kedy sa vráti, a predtým všetko upratať. Tak prečo nie?“

Nevedel som, kde začať s vypočítavaním dôvodov, *prečo nie*. Obyčajne som to ja, kto prichádza so strelnými nápadmi. Annabeth má za úlohu trpezlivo mi

vysvetliť všetky dôvody, prečo sú tie nápady hlúpe. Nie som zvyknutý na obrátené úlohy.

„Nooo, zmienil som sa o spálení na popol, pravda? A tiež o tom, že Hekaté je bohyňa hmly a mágie. Nemyslíš si, že to zistí, keď v jej dome usporiadame večierok?“

„Hekaté si myslí, že Halloween je jej sviatok, nie? Ak to zistí, bude si myslieť, že sme si ju tým chceli uctiť. Okrem toho sa budeme správať superslušne.“

„Superslušne?“ zopakoval som. „Vari nepoznáš našich kamošov?“

„Rozmýšľam, či má v dome dosť pavučín,“ zamyslela sa, „alebo mám ešte nejaké nakúpiť...“

„Moje dievča, ktoré trpí arachnofóbiou, sa chystá nakúpiť pavučiny. Kto si a kde je moja Annabeth?“

„Žiadne pavúky,“ zavrtela hlavou. „Len pavučiny. Pre tú atmosféru! Počúvaj, odbehnem si po svoje veci. Poprosím Hanu, aby ma kryla, keďže nebudem spať na internáte. Pri všetkých bohoch, toto bude bomba! O hodinu sa stretneme pri Čiernom mravcovi. Najeme sa, skôr než vyrazíme!“

Dala mi pusu a rozbehla sa k internátu.

Takže... ako Grover, tak aj Annabeth boli z úlohy od Hekaté napodiv nadšení. V dohľadnej budúcnosti ma čakajú pavučiny, tchor a mexické jedlo. Aj na moje pomery to bude dosť bláznivý týždeň.

ZDÁ SA, ŽE MÁM LOSOSOVÚ PRÍCHUŤ

Som si istý, že bez jedla s kobyolkami by som sa veľmi dobre zaobišiel.

Keď sme si v Čiernom mravcovi vybrali večeru, Annabeth sa rozhodla, že zariskuje. Spolu s našimi obvyklými enchiladami a tacos objednala tlayudas – niečo ako zmes fazule, syra a korenených kobyliiek, všetko zapečené vo veľkej tortile.

„Sú fakt dobré,“ presviedčala ma. „A hmyzí proteín je oveľa udržateľnejšia strava ako iné mäso.“

„Grover je vegetarián,“ pripomenul som jej.

„Objednala som mu hubové tacos.“

„Uvažujem, že radšej budem tiež vegetarián. Aspoň dnes večer.“

„Preboha, nerob to,“ povzdychla si. „Musíš skúšať nové veci! Okrem toho by sa pred našou prvou nocou u Hekaté hodilo dať si niečo špeciálne.“

Zmlkol som a rozhodol sa cenit' si, že v Čiernom mravcovi neponúkajú enchilady s mločiami očami. Vzali sme si papierovú tašku s predjedlami z húb a kobyliiek a vydali sa do štvrte Gramercy Park.

Do tých miest som sa veľmi často nedostal. Ako-
si to tam kričalo: *Tu žijú zazobanci! Ťahaj preč, Percy
Jackson!*

Obdĺžnikový park plný stromov, obohnaný čiernym plotom z tepaného železa, ktorý mal zabrániť zberbe vo vstupe, lemovali rady honosných palácov a elegantných nájomných domov. Ako som počul, dovnútra sa človek dostane jedine vtedy, keď vlastní niektorú z okolitých rezidencií. Až potom má nárok na kľúč k bráne. Myslím si, že práve vďaka tomu táto oblasť láka milionárov. Môžu sa pochváliť kľúčom ku Gramercy Parku, keď ich už unaví vyťahovať sa športovými autami alebo súkromnými lietadlami. Ja osobne to nechápem. Na Manhattane sú stovky skvelých verejných parkov, ktoré sú oveľa väčšie a je do nich voľný vstup. Asi preto zo mňa nikdy nebude milionár.

Bol som presvedčený, že nájsť Hekatin dom bude hračka, pretože Gramercy Park leží iba pozdĺž jedného bloku. Aj keď sme nepoznali číslo domu, stačilo ísť po chodníku a obzerať sa po mieste, ktoré by vyzeralo dosť čarodejnicky, aby mohlo byť tajným brlohom bohyně.

Rezidenciu sme dvakrát minuli, kým sme si ju konečne všimli.

Celá fasáda bola optická ilúzia. Ak ste sa na ňu pozerali zboku, jej obrysy sa rozmazávali a splývali s ostatnými okolitými domami. Sídlo sa odhalilo jedine vtedy, keď sa naň človek pozrel priamo spredu.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Percy Jackson 7 – Hnev trojlavej bohyne. Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.